Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932) Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος | *Ἀθῆναι, 28 Ὀκτωβρίου 1939* | *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 48*

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἕνα ἀστραφτερὸ μαῦρο κόττερο μὲ κατάστρωμα ἀπὸ μαόνι, μὲ κάγκελα νικέλινα καὶ τέντα ριγωτὴ λευκὴ καὶ τριανταφυλλιὰ ἔμπαινε στὸ λιμάνι, ἐνῶ στὴν πρύμη του ἀνέμιζε τὸ σῆμα μιᾶς ἀριστοκρατικῆς λέσχης τῆς Νέας Ὑόρκης. Δύο νεαροὶ ντυμένοι μὲ κοστούμια ποὺ αὐτοὶ τὰ θεωροῦσαν ναυτικά, ἔπαιζαν χαρτιὰ κάτω ἀπὸ τὴν τέντα, ἐνῶ δύο νέες μὲ ὀμπρέλλες χρωματιστὲς τοὺς κοίταζαν καὶ γελοῦσαν φωναχτά.

— Χίλια δολλάρια νὰ μοῦ ἔδιναν δὲν ξεθαρρεύομουν νὰ ταξιδέψω μὲ τοῦτο ἐδῶ τὸ καραβάκι μὲ λίγο φρέσκο ἀέρα, εἶπε ὁ Χάρβεϋ. Δὲν εἶναι σκαρὶ αὐτὸ γιὰ καράβι.

— Κι' αὐτοὶ διασκεδάζουν μὲ τὸν τρόπο τους, γιέ μου. Ἂν θέλῃς μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα τέτοιο καὶ μεγαλύτερο ἀκόμη, Χάρβεϋ. Θὰ τὸ θελες;

—Ὦ Θεέ μου! Κοίτα μὲ τί τρόπο κατεβάζουν τὸ βαρκάκι τους, ἐξακολούθησε ὁ Χάρβεϋ ἔχοντας τὴν προσοχή του προσηλωμένη ὅλη στὸ κόττερο. Ἂν δὲν ἤξερα νὰ κατεβάσω ἕνα παλάγκο καλύτερα ἀπ' αὐτούς, δὲν θὰ πατοῦσα ποτὲ τὸ πόδι μου σὲ βάρκα. Θάμενα στὴ στεριά. Κι' ἂν αὐτὸ δὲν μ' ἄρεσε;

— Τί; νὰ μείνῃς στὴ στεριὰ ἢ τί ἄλλο;

— Τὸ κόττερο καὶ τὸ ράντσο καὶ νὰ ζῶ, εἰς βάρος τοῦ «γέρου» καὶ νὰ ζητάω ἀπὸ τὴ μαμὰ ἰδιαίτερα ὅταν δὲν μὲ φθάνουν τ' ἄλλα, ἔκανε ὁ Χάρβεϋ κλείνοντας τὸ μάτι.

—Στὴν περίπτωση αὐτὴν σὲ παίρνω ἀπὸ τοῦτη τὴ στιγμὴ κοντά μου, γιέ μου.

— Μὲ δέκα δολλάρια τὸ μῆνα μισθό;

Νέο κλείσιμο τοῦ ματιοῦ.

— Οὔτε ἕνα σέντς παραπάνω ἕως ὅτου νὰ τὸ ἀξίζῃς. Καὶ δὲν θ' ἀρχίσῃς κιόλας νὰ τὰ εἰσπράττῃς παρὰ ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια.

— Χμ! Θὰ προτιμοῦσα τότε καλύτερα νὰ μὲ πάρῃς νὰ σκουπίζω τὸ γραφεῖο—ἀπ' ἐκεῖ δὲν ἄρχισαν ὅλοι οἱ πολυεκατομμυριοῦχοι;— καὶ νὰ παίρνω ἀπὸ τώρα κάτι τί παρὰ νά...

— Τὸ ξέρω, κι' ἐγὼ τὸ ἔνοιωσα αὐτὸ ποὺ νοιώθεις κι' ἐσύ. Μὰ εἶμα-

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

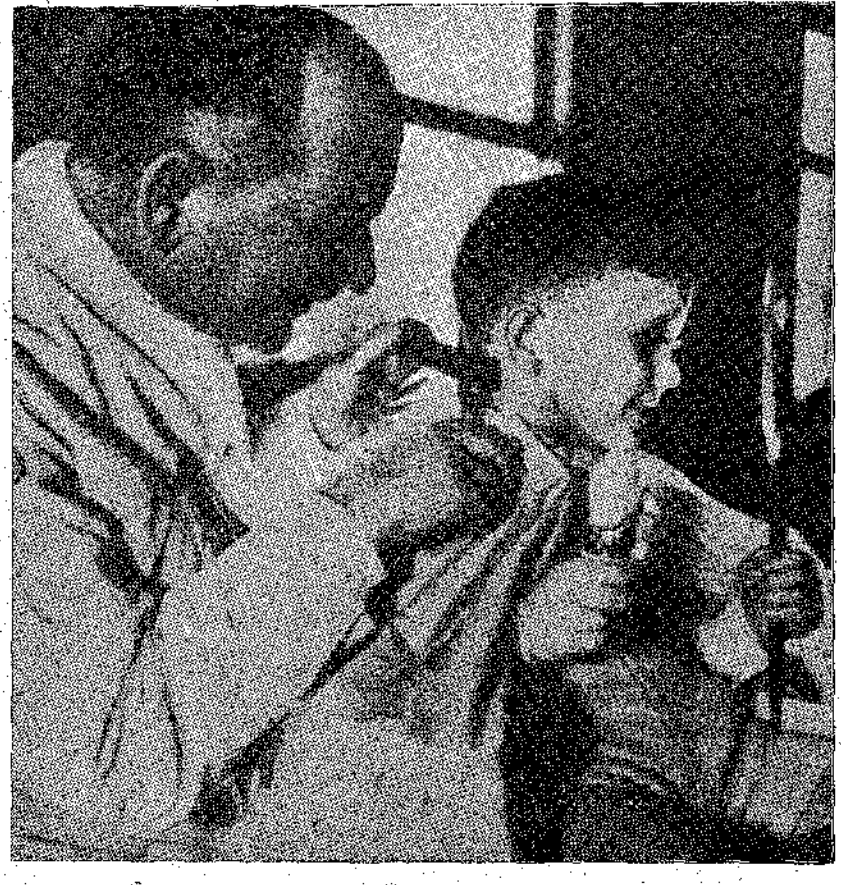

Ἀντίθετα πρὸς τὸν Κωστάκη τῆς Κυρὰ-Μάρθας, ὁ Μπέμπης δὲν φοβᾶται καθόλου τὸν κ. Ψαλλίδα. Στέκεται μιὰ χαρὰ νὰ τοῦ κόβῃ τὰ μαλλιά, ἐνῶ ἀλείφεται κιόλας μὲ σάπουνάδα καὶ κοιτάζεται στὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς θὰ εἶναι ὅταν.... θὰ γεράσῃ καὶ θἄχῃ ἄσπρα μουστάκια καὶ φρύδια...

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

στε σὲ θέση νὰ πάρουμε ὅσα παιδιὰ γιὰ τὸ γραφεῖο μᾶς κάνη κέφι. Τὸ ἔκαγα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος αὐτὸ τὸ λάθος ν' ἀρχίσω ἀπὸ πολὺ νωρίς.

— Ἔ, τὸ πληρώθηκες μὲ τριάντα ἑκατομμύρια δολλάρια. Ἄξιζε τὸν κόπο. Μακάρι νὰ ἔκαγα κι' ἐγὼ ἕνα παρόμοιο λάθος.

— Δὲν ἐκέρδισα μόνο. Ἤρθαν περιστάσεις ποὺ ἔχασα κιόλας. Ἂν θέλης μπορῶ νὰ στὰ πῶ.

Ὁ Τσέϋν τράβηξε τὸ μουστάκι του, χαμογέλασε χαϊδεύοντας μὲ τὴ ματιά του τὴ γαλήνια ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾶη χωρὶς ν' ἀπευθύνεται κατ' εὐθεῖαν στὸν Χάρβεϋ, ποὺ ξαφνικὰ ἔνοιωσε πῶς ὁ πατέρας του εἶχε ἀποφασίσει νὰ τοῦ διηγηθῆ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του. Μιλοῦσε μὲ φωνὴ χαμηλή, χωρὶς νὰ τὴν ἀνεβοκατεβάζη καὶ χωρὶς νὰ κάνη χειρονομίες—ἦταν ὅμως μιὰ ἱστορία ποὺ οἱ μεγαλύτερες ἐφημερίδες θὰ τὴν ἐπλήρωναν εὐχαρίστως κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα γιὰ νὰ τὴν δημοσιεύσουν—ἱστορία σαράντα χρόνων ζωῆς,ποὺ συγχρόνως ἦταν ἡ ἱστορία τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ποὺ δὲν ἔχει γραφεῖ ἀκόμη.

Ἄρχιζε μ' ἕνα ἀγόρι ποὺ ἔμεινε χωρὶς οἰκογένεια κι' ἀφέθηκε μόνο του κι' ἐλεύθερο στὸ Τέξας καὶ συνεχιζόταν φαντάστικη καὶ ἀπίθανη ἀνάμεσα σὲ χίλιες ἀλλαγὲς τῆς τύχης καὶ σὲ ἄπειρες μεταβολὲς τοῦ περιβάλλοντος.Διαδραματιζόταν πότε στὴ μιὰ πολιτεία καὶ πότε στὴν ἄλλη, μὲ ἄγριες περιπέτειες μέσα σὲ κάμπους πιὸ ἄγριους ἀκόμη ποὺ σήμερα διασχίζονται ἀπὸ ἀσφαλτοστρωμένες λεωφόρους. Ἀνάφερε τὴν ἵδρυση τριῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν καὶ τὴν καταστροφὴ μιᾶς τετάρτης. Μιλοῦσε γιὰ βαπόρια, γιὰ δάση, γιὰ μεταλλεῖα, ὅλα αὐτὰ κατοικημένα, ἐκμεταλλευμένα, σκαμμένα ἀπὸ ἀνθρώπους κάθε γωνιᾶς τῆς γῆς. Ἀνάφερε τὶς περιπτώσεις ποὺ πέρασε ξυστὰ ἡ πιὸ μεγάλη τύχη καὶ τὰ μάτια ἦταν τυφλὰ καὶ δὲν τὴν εἶδαν καὶ τὶς ἄλλες ποὺ ἡ τύχη χάθηκε ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ σύμπτωση, ἀπὸ μιὰ καθυστέρηση τοῦ τραίνου. Καὶ μέσα ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀστραπιαῖες ἀλλαγὲς τῆς σκηνοθεσίας,πότε πλούσιος πότε φτωχός, πότε στὴν πρώτη γραμμή, πότε στὴν τελευταία, ὡς ναύτης, ὡς ἐργολάβος δημοσίων ἔργων, ὡς δημοσιογράφος, ὡς μηχανικός, ὡς παραγγελιοδόχος, ὡς κτηματομεσίτης, ὡς πολιτευόμενος, ὡς ἔμπορος,ὡς ἰδιοκτήτης μεταλλείων, ὡς ζευγολάτης ἢ ὡς ἀλήτης περνοῦσε ὁ Χάρβεϋ Τσέϋν πρόσχαρος κι' αἰσιόδοξος ψάχνοντας νὰ βρῆ τὸ δρόμο του, καὶ καθὼς ἔλεγε ὁ ἴδιος, νὰ βοηθήση στὴ δόξα καὶ στὴν πρόοδο τοῦ τόπου του.

Μίλησε γιὰ τὴν πίστη ποὺ δὲν τὸν ἐγκατέλειψε ποτέ του, ἀκόμη κι' ὅταν κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ βάραθρο τῆς ἀπελπισίας—τὴν πίστη ποὺ γεννιέται ἀπὸ τὴ γνώση ποὺ ἀποκτᾶ κανεὶς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Ἐτόνισε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, τὸ κουράγιο καὶ τὶς νέες πάντοτε δυνάμεις ποὺ ἀντλοῦσε ἀπὸ μέσα του. Ἐξιστόρησε μὲ τί τρόπο ἐνίκησε τοὺς ἐχθρούς του ἢ πῶς τοὺς συγχώρησε καὶ μὲ τὸν ἴδιο τόνο διηγήθηκε πῶς τὸν ἐνίκησαν ἢ πῶς τὸν ἐσυγχώρησαν καὶ αὐτοί·εἶπε πῶς παρακάλεσε, πῶς κολάκευσε καὶ πῶς ἀπείλησε πόλεις, ἑταιρεῖες, συνδικάτα καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸ ἀπώτερο καλό τους καὶ πῶς πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ βουνὰ καὶ πένω ἀπὸ φαράγγια σέρνοντας πάντα ἕνα σιδηρόδρομο ἀπὸ πίσω του.

Ὁ Χάρβεϋ ἄκουγε ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία κρατώντας τὴν ἀναπνοή του, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του, ἐνῶ τὸ σούρουπο ἔπεφτε ὅλο καὶ πιὸ βαρὺ καὶ ἡ κόκκινη ἄκρη τοῦ πούρου φώτιζε τὰ βαθουλωμένα μάγουλα καὶ τὰ πυκνὰ φρύδια τοῦ Τσέϋν. Τοῦ φαινόταν σὰν νἄβλεπε μιὰ ἀτμομηχανὴ νὰ σχίζη τὸν κάμπο μέσα στὸ σκοτάδι τρέχοντας σὰν δαίμονας· μὰ ἡ ἀτμομηχανὴ αὐτὴ εἶχε τὸ χάρισμα τοῦ λόγου καὶ τὰ λόγια της ἀνατάραζαν τὸ παιδί ὡς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς του. Στὸ τέλος ὁ Τσέϋν ἐπέταξε μακρυὰ τὴν ἄκρη τοῦ πούρου του κι' ἐμειναν οἱ δυό τους μέσα στὸ σκοτάδι καθισμένοι πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ ἀπὸ κάτω τους πλατάγιζε σὰν γλῶσσα.

— Δὲν τὰ εἶχα ὅλα αὐτὰ διηγηθῆ ποτέ μου σὲ κανέναν,εἶπε ὁ πατέρας.

Ὁ Χάρβεϋ ἔβγαλε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό:

— Εἶναι τὸ πιὸ σπουδαῖο κατόρθωμα ποὺ ἔγινε ὡς τώρα στὸν κόσμο! εἶπε.

— Αὐτὰ εἶναι ὅσα κατάφερα νὰ ἐπιτύχω. Τώρα ὅμως ἔρχομαι καὶ σ' ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἐπέτυχα. Ἴσως ἐσὺ δὲν τοὺς δώσης καὶ τόσο μεγάλη σημασία,δὲν θέλω ὅμως νὰ φθάσης στὴν ἡλικία μου δίχως νὰ τὸ ξέρης ἀπὸ πρίν. Ἔρχω νὰ φέρομαι μὲ τοὺς ἀνθρώπους, αὐτὸ φυσικά, καὶ δὲν εἶμαι ἡλίθιος σχετικὰ μὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὶς δικές μου ὑποθέσεις· — μὰ δὲν μπορῶ νὰ συναγωνισθῶ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει μόρφωση. Ἐγὼ ὅσα ξέρω τὰ μάζεψα σὰν ψίχουλα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ δρόμο καὶ νοιώθω πῶς αὐτὸ φαίνεται μιὰ ὥρα μακρυά.

—Ἐγὼ ποτέ μου δὲν τὸ παρατήρησα! διαμαρτυρήθηκε ὁ Χάρβεϋ μὲ ἀγανάκτηση.

— Θὰ ἔρθη ὥρα ποὺ θὰ τὸ παρατηρήσης. Θὰ τὸ ἀντιληφθῆς—μόλις θὰ βγῆς ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Μήπως δὲν τὸ νοιῶθω ἐγὼ ὁ ἴδιος; Ἀπὸ τὸ μάτι τους βλέπω τί σκέπτονται γιὰ μένα. Μπορῶ νὰ τοὺς καταστρέψω ἂν θέλω—μὰ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς πιτύχω ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἡ βάση τῆς ζωῆς τους. Δὲν θέλω μ' αὐτὸ νὰ πῶ πὼς εἶναι τόσο πολὺ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ μένα, μὰ ὁπωσδήποτε ἐγὼ βρίσκομαι πολὺ μακρυὰ ἀπ' αὐτούς. Ἐσὺ γιὰ λογαριασμό σου εἶσαι πολὺ τυχερός.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΥΘΟΣ

Στὸ γάϊδαρό του κάθεται καὶ πάει ἕνας χωριάτης
κι' ὁ γιός του πίσω ἀκολουθεῖ. Καὶ λέει κάποιος διαβάτης:
—«Ἀχ! τὸ παιδὶ πλιὰ δὲν μπορεῖ τὰ πόδια του νὰ πάρη...»
Κι' ὁ γέρος ἐξεπέζεψε κι' ἀπάνω στὸ σαμάρι
τὸ γιό του ἀνέβασε. Πλιὸ ἐμπρὸς λέει κάποιος:— «Γιὰ κυττᾶτε
πού, τὸ παιδὶ τὸ ἀδιάντροπο, τὸ γέρο δὲν λυπᾶται!»
Κι' εἶπεν ὁ γέρος:—«Θ' ἀνεβῶ καὶ πάλι καὶ θὰ βάλω
τὸ γιό μου πισωκάπουλα· κοὶ τότε πλιὰ δὲν σφάλλω».
Ὅμως, κι' οἱ δυὸ σὰν κάθησαν, ἄλλη φωνὴ γρικιέται:
«Στὰ πόδια του τὸ δύστυχο γαϊδοῦρι δὲν κρατιέται...»
Τότε ξεπέζεψαν μαμιάς ὁ γιὸς μὲ τὸν πατέρα'—
μὰ ξάφνου γέλια τρανταχτὰ ξέσπασαν πέρα-πέρα.
Καὶ κάποιος εἶπε:—«Τί ἄμυαλοι ποῦναι κ' οἱ δυό, οἱ καημένοι!
αὐτοὶ πεζοί... κι' ὁ γάϊδαρος ξεφόρτωτος πηγαίνει...»
Κ' εἶπεν ὁ γέρος μὲ θυμό:—«Στὰ λόγια τόσου κόσμου
τὸ σφαλερὸ καὶ τὸ σωστὸ δὲν νοιώθει ὁ λογισμός μου!»—

Κάθε σκέψη, κάθε γνώμη,
μὴν ἀκοῦς καὶ μὴν προσέχεις
γιατὶ φέρνουν παραζάλη
τόσα λόγια ποὺ λέν' οἱ ἄλλοι...

Γιὰ ὅλα ὑπάρχουν πολλοὶ δρόμοι,
ἀλλὰ ἐσύ, ἀπὸ τὴν ἀρχή,
σὲ καλὸ δρόμο νὰ τρέχης
μὲ μιὰ γνώμη σταθερή.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΚΥΛΟΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ἀγαπητοί μου,

Στὴ Γερμανία στρατολογοῦν τώρα καὶ τοὺς σκύλους.Κάθε σκύλος ποὺ ἔχει ὕψος μισο μέτρο καὶ ἀπάνω, καὶ ἡλικία ἀπὸ δυὸ ὡς ἕξη χρονῶν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ πάγ στρατιώτης. Τὸ ἴδιο, λένε, θὰ γίνη καὶ στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἀγγλία. Γιατὶ οἱ ὑπηρεσίες ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρη ὁ σκύλος στὸν πόλεμο, δηλαδὴ στὸ στρατὸ ποὺ πολεμᾷ, εἶναι πολλὲς καὶ πολύτιμες. Μὲ τὴ μεγάλη του νοημοσύνη, τὴν ἀγάπη του καὶ τὴν ἀφοσίωση στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν θρέφει, καὶ προπάντων μὲ τὸ ἰχνηλατικό του ἔνστικτο,μπορεῖ νὰ ὁδηγῆ τοὺς στρατιῶτες πρὸς ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦν, νὰ τοὺς ὑπερασπίζεται γενναῖα σὲ μιὰ συμπλοκή, νὰ τοὺς ἀποκαλύπτη μιὰ ἐνέδρα, καὶ νὰ πιάνη ἀκόμα.. αἰχμαλώτους.

Ὅταν εἶναι νοσοκόμος, τριγυρίζει τὸ πεδίο τῆς μάχης μ' ἕνα σακκουλάκι γιατρικά, γάζες, μπαμπάκια κι' οἱ ἐλαφρὰ πληγωμένοι στρατιῶτες μποροῦν νἀπολυμαίνουν καὶ νὰ ἐπιδένουν τὴν πληγή τους μοναχοί, πρᾶγμα ποὺ πολλὲς φορὲς τοὺς σώζει τὴ ζωή. Ὁ σκύλος γίνεται ἀκόμα ἀγγελιαφόρος, ταχυδρόμος ἐπιτήδειος κι' ἀκατάβλητος, καὶ φρουρὸς πιστὸς καὶ ἀκοίμητος. Μόνο στὸ Καπιτώλιο τῆς ἀρχαίας Ρώμης, οἱ σκύλοι ποὺ τὸ φύλαγαν ἀποκοιμήθηκαν τὴν καλύτερη στιγμὴ κι' ἔτσι δὲν ἄκουσαν τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Γαλατῶν ποὺ τὴν ἀνήγγειλαν οἱ ἄγρυπνες χῆνες.Γι' αὐτὸ οἱ Ρωμαῖοι, τὴν ἐπέτειο τοῦ γεγονότος, γιὰ χρόνια, τριγύριζαν μὲ πομπὴ μιὰ χήνα κι' ἕνα σκύλο...σταυρωμένο.

Ἀλλὰ οἱ σκύλοι τοῦ Καπιτωλίου εἶναι ἐξαίρεση. Παντοῦ ἀλλοῦ, ὅπου οἱ ἄνθρωποι τοὺς χρησιμοποίησαν οἱ σκύλοι ἔκαμαν τὸ χρέος του πιστότατα. Καὶ σημειῶστε πὼς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους καὶ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους οἱ στραβοὶ τοὺς χρησιμοποιοῦν. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸν καιρὸ τοὺς χρησιμοποιοῦσαν κι' ὡς... πολεμιστές. Ἐξαπέλυσαν δηλαδὴ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὁρδὲς ἀπὸ πελώριους,ἄγριους καὶ πεινασμένους σκύλους, καὶ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο καλοπερνοῦσαν οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ἐχθροί. Αὐτὸ ἔκαναν μιὰ φορὰ κι' οἱ Ἱσπανοὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκστρατεῖες τους κατὰ τῶν Ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἀλλὰ τὴν ἔπαθαν· γιατὶ ἀντὶ νὰ ἐφορμοῦν καὶ νὰ κατασπαράζουν τοὺς Ἰνδούς,οἱ πεινασμένοι ἀγριόσκυλοι προτιμοῦσαν νὰ τρῶνε μὲ τὴν ἡσυχία τους τοὺς σκοτωμένους ἢ πληγωμένους Ἱσπανούς!..

Ἐννοεῖται πὼς στὸ σημερινὸ πόλεμο, οἱ μολοσσοὶ τῶν ἐμπολέμων δὲ θὰ χρησιμοποιηθοῦν σὰν πολεμιστές. Δὲν θὰ κάμουν μ' αὐτοὺς «τάγματα ἐφόδου», νὰ τὰ ἐξαπολύσουν οἱ Ἄγγλοι κατὰ τῶν Γερμανῶν κι' οἱ Γερμανοὶ κατὰ τῶν Γάλλων. Θὰ ἦταν κάτι βάρβαρο, ἀπάνθρωπο, μεσαιωνικό, φοβερώτερο κι' ἀπὸ τὶς βόμβες μὲ τἀσφυξιογόνα. Ὄχι, οἱ σκύλοι ποὺ ἐπιστρατεύουνται τώρα θὰ χρησιμοποιηθοῦν στὰ «μετόπισθεν», στὶς μεταφορές, στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό, ἢ σὰν ταχυδρόμοι κι' ἀγγελιαφόροι. Ὅσο σκληρὸς κι' ἂν εἶναι ὁ σημερινὸς πόλεμος, ὁ «χημικός», δὲν πιστεύω νὰ προσθέση στὰ ὅπλα του καὶ τὸν ἄγριο πεινασμένο σκύλο. Ὁ σκύλος του θὰ εἶναι ἥμερος, χορτᾶτος καὶ βοηθητικός.

Ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν θἄναι λιγώτερο πολύτιμες οἱ ὑπηρεσίες ποὺ θὰ προσφέρη. Κι' ὅταν θὰ τελειώση ὁ πόλεμος καὶ θὰ γραφτῆ ἡ ἱστορία του— πότε; ὁ Θεὸς τὸ ξέρει — στὶς σελίδες της θὰ διαβάζουμε καὶ πολλὰ κατορθώματα σκύλων, ὄχι βέβαια πολεμικά, ἀλλ' ἀπὸ τἄλλα,ποὺ ἀπαιτοῦν νοημοσύνη κι' ἀφοσίωση.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

4.

Ἀλλὰ καὶ τἄλλα σπίτια στὴν πόλη ἐκείνη— Ναυκράτη τὴν ἔλεγαν — ἦταν τὸ ἴδιο παράξενα, καὶ τὰ δέντρα δὲν εἶχαν κλαδιὰ παρὰ μόνο ψηλά, στὴν κορυφή τους — μακρυὰ κλαδιὰ μὲ μυτερὰ φύλλα — κι' οἱ ἄνθρωποι ἦταν μελαψοί, κι' ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχε οὔτ' ἕνα σύννεφο, κι' ὁ ἥλιος ἔκαιγε πολύ. Τί ζέστη, ἀλήθεια ποὺ ἔκανε! Οὔτε στὴ Θράκη οὔτε στὴ Σάμο ἢ Ροδόπη δὲν εἶχε ζεσταθεῖ τόσο.

Τὸν βασιλέα τὸν ἔλεγαν Φαραώ καὶ μὲ τὸ μικρό του ὄνομα Ψαμμήτιχο. Αὐτὸς καθόταν στὴ Μέμφιδα τὴν πρωτεύουσα. Γιατὶ ἡ Αἴγυπτος δὲν ἦταν μόνο ἡ Ναυκράτη· εἶχε καὶ πολλὲς ἄλλες πόλεις, μεγάλες καὶ μικρές. Εἶχε κι' ἕναν τεράστιο ποταμὸ ποὺ τὸν ἔλεγαν Νεῖλο.

Τὸ σπίτι τοῦ Ξάνθου, ἐκεῖνο τὸ πλατὺ κάτω καὶ στενὸ ἀπάνω, ἦταν σωστὸ παλάτι. Σάλλες, κάμαρες, αὐλές, ταράτσες, κῆπος, ὅλα ὡραῖα καὶ μεγάλα, βαλμένα μὲ πολυτέλεια. Δοῦλοι καὶ δοῦλες ἀμέτρητες.

Ὁ Ξάνθος εἶχε καὶ γυναῖκα, ποὺ τὴν ἔλεγαν Θαΐδα, εἶχε καὶ τρεῖς κόρες ποὺ ἡ μικρότερη ἡ Καλλιόπη ἦταν στὴν ἡλικία τῆς Ροδόπης.

Μεγάλη ἐντύπωση ἔκανε στὸ παλάτι τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὴ Σάμο ὁ Ξάνθος. Τὸ συμπάθησαν ὅλοι κι' ὅλες, καὶ τὸ εἶχαν ὄχι πιὰ σὰ σκλάβα, παρὰ σὰν κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ ἔντυναν πλούσια, κι' ὅταν ἦταν μὲ τὶς ἀρχοντοπούλες ποὺ τὸ εἶχαν ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί τους, δὲν τὸ ξεχώριζες ἀπ' αὐτές. Χορεύτρια γυμνασμένη ἀπὸ μικρή, ἡ Ροδόπη διασκέδαζε τὸ παλάτι μὲ τοὺς θαυμάσιους χορούς της,

κι' ἀκόμα μὲ τοὺς ὡραίους μύθους ποὺ ἤξερε ἀπὸ τὸν Αἴσωπο καὶ τοὺς ἔλεγε μ' εὐγλωττία καὶ μὲ χάρη. Γιατὶ συχνὰ μαζεύονταν γύρω της κυρίες καὶ δοῦλες καὶ τὴν ἔβαζαν νὰ τοὺς λέῃ ἀπὸ τοὺς μύθους αὐτοὺς ποὺ πρώτη φορὰ τοὺς ἄκουγαν καὶ τοὺς ἄρεσαν πολύ.

Ἔτσι ἡ Ροπόπη ζοῦσε πιὸ καλὰ τώρα στοῦ Ξάνθου παρὰ στοῦ Ἰαδμου. Ἂς ἔκανε ζέστη στὴν Αἴγυπτο σὲ λίγον καιρὸ τὴ συνήθισε καὶ δὲν τὴν πείραζε καθόλου.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ γιατρὸς χαμογέλασε στὴ γυφτοπούλα κι' ὕστερα πῆρε τὸ βιολοντσέλλο του καὶ ἔπαιξε τὶς ἀγαπημένες του μελωδίες.

Μὰ ποιὰ δύναμη λοιπὸν ἔχει ἡ μουσικὴ καὶ φέρνει στὸ νοῦ μας μία-μία ὅλες τὶς θύμησες τοῦ περασμένου καιροῦ ; Ἀκούγοντας τὸ μενουέττο τοῦ Μποκκερίνι καὶ τὶς ἄλλες παλιὲς μελωδίες ποὺ συνείθιζε νὰ παίζῃ ὁ γιατρός, ἡ Μαριὰ γύρισε δέκα χρόνια πίσω. Θυμήθηκε πῶς μικρὸ ἀκόμη κοριτσάκι, σωστὸ ἀγρίμι, ἄκουγε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔκθαμβη καὶ ἀμίλητη τὶς ἴδιες μελωδίες ποὺ τῆς φαίνονταν σὰν νὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ὅλες της οἱ σκέψεις, ὅλα της τὰ αἰσθήματα ἐκείνου τοῦ καιροῦ τῆς ἤρθαν τώρα στὸ νοῦ καὶ θυμήθηκε τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη ὅλες τὶς παλιὲς ἡμέρες : πῶς ἔζησε στοῦ κὺρ-Πέτρου, πῶς στὸ Ὀρφανοτροφεῖο, στοῦ κὺρ-Σπύρου Φαρῆ, στὴ φυλὴ τοῦ Μιχάλη Ζαμόκ, στὰ ταξίδια μὲ τὸν γέρο τραγουδιστή... Κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ γοργὸ ξανακοίταγμα τῆς περασμένης της ζωῆς γεννιόταν μέσα της ἕνα αἴσθημα πολὺ ἐκανοποιητικὸ καὶ παρήγορο. Εὕρισκε πῶς ὁλοένα ἀνέβαινε, πῶς πάντοτε πήγαινε κοντότερα στὸ φῶς, στὸ καλό, στὴν ἐπίγνωση τοῦ τί ἦταν τὸ καθῆκον της· εἶχε δείξει τὴν εὐγνωμοσύνη της, εἶχε δείξει ἀφοσίωση στοὺς εὐεργέτες της, εἶχε μπεῖ σὲ φροντίδες καὶ σὲ κόπους, εἶχε θυσιάσει τὴν εὐτυχία της—ὄχι, δὲν τὴν εἶχε θυσιάσει, τὴν εἶχε μόνο ἀλλάξει μὲ μιὰ ἄλλη εὐτυχία πιὸ γλυκειά, μὲ τὴν εὐτυχία ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν ἔχει ἀφοσιωθῆ σ' ἐκείνους ποὺ ἀγαπάει καὶ ἀπαρνηθῆ τὸν ἑαυτό του. Ὦ ναί, τὸ ἔνοιωθε : τώρα ἦταν στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένη !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἐνῶ ἡ Μαριὰ περνοῦσε μιὰ ἥσυχη ζωὴ ἀφιερωμένη στὴν περιποίηση τοῦ κὺρ-Πέτρου καὶ τῆς μητέρας του, ἡ κυρὰ Ἀναστάσαινα εἶχε βάλει σκοπὸ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ φιλόδοξα σχέδιά της. Εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν προκοπή της καὶ τὴν ἐξυπνάδα της ἡ μυλωνοῦ. Τί τάχα, μικρὸ κατόρθωμα ἦταν ποὺ κατάφερε νὰ πείσῃ τὸν Ἰωσὴφ νὰ παντρευτῆ τὴν Ἐμορφία; Ἂν κανεὶς τῆς ἔλεγε πῶς αὐτὸ δὲν ἦταν κατόρθωμα δικό της ἀλλὰ τῆς Μαριᾶς, θὰ τῆς φαινόταν πολὺ παράξενο.

Τώρα, μιὰ καὶ πέτυχε τὸ πρῶτο μέρος ἀπὸ τὸ σχέδιό της, ἔπρεπε νὰ βάλῃ ἐμπρὸς καὶ τὸ δεύτερο. Εἶχε τὴν Ἐμορφία, εἶχε τὴν προῖκα της, τί τῆς ἔλειπε ; ὁ μεγάλος μύλος τοῦ Χατζῆ. Ὡστόσο δὲν ἦταν καὶ πολὺ εὔκολο πρᾶγμα νὰ τὸν ἀποκτήσῃ, γιατὶ ὁ Ἰωσὴφ δὲν ἦταν φιλόδοξος σὰν τὴν μητέρα του. Αὐτὸς προτιμοῦσε νὰ διορθώσουν τὸν παλιὸ μύλο τοῦ πατέρα του καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ δουλειά του ὅπως τὴν εἶχε συνειθίσει, παρὰ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν περιουσία του κάνοντας μεγάλες ἐπιχειρήσεις. Βλέποντας λοιπὸν ἡ μητέρα του πῶς μαζί του δὲν μποροῦσε τίποτε νὰ κάνῃ, κοίταξε νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος της τὴν Ἐμορφία.

Ἡ Ἐμορφία ἦταν ἀρκετὰ ἐλαφρόμυαλη καὶ ἄλλο τόσο ματαιόδοξη καὶ δὲν εἶχε ἰδέα τί ἀξία ἔχει τὸ χρῆμα. Πίστεψε λοιπὸν εὔκολα τὰ λόγια τῆς πεθερᾶς της καὶ ἔβαλε κι' αὐτὴ τὰ δυνατά της γιὰ νὰ πείσῃ τὸν Ἰωσὴφ νὰ πῇ τὸ ναί. Ὅσον καιρὸ λοιπὸν αὐτὸς ἐδούλευε στὸ μύλο αὐτὲς οἱ δυὸ δὲν τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τὰ σχέδιά τους. Τί περίφημη ἐπιχείρηση—γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμὶ θὰ ἀγόραζαν τὸν χαλασμένο μύλο καὶ ὅλο τὸ οἰκόπεδο γύρω του. Οἱ τοῖχοι του ἦταν στερεοί, μόνον τὸ ἐσωτερικὸ καὶ ἡ σκεπὴ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιδιόρθωση. Καὶ τί εὐρυχωρία ! θὰ μποροῦσαν νὰ βάλουν πολλὲς μυλόπετρες καὶ νὰ κάνουν τοῦ κόσμου τὴ δουλειά. Ὁ Ἰωσὴφ δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ βαρυοῦνται τὴ δουλειά. Θὰ τὰ κατάφερνε καλὰ πάντοτε. Θὰ κέρδιζαν πολλὰ χρήματα, μέσα σὲ δέκα χρόνια θ' ἀποκτοῦσαν μιὰ καλὴ περιουσία καὶ τότε θὰ ἔχτιζαν κοντὰ στὸ μύλο ἕνα καινούργιο, ὡραῖο καὶ μεγάλο σπίτι ποὺ νὰ μοιάζῃ μὲ ἀρχοντόσπιστο. Καὶ τὰ γαλανὰ μάτια τῆς Ἐμορφίας ἀστράφταν ἀπὸ καμάρι.

Ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Ἰωσὴφ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βάφτιζαν τὸ πρῶτο τους παιδὶ ν' ἀγοράσῃ τὸν μύλο τοῦ Χατζῆ. Ἡ κυρὰ Ἀναστάσαινα πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά της. «Ἂν θέλῃ ὁ Θεός, συμπέθερε, καὶ ζήσῃ τὸ ἐγγονάκι σου, θὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος μυλωνᾶς τοῦ χωριοῦ !» εἶπε στὸν κύρ-Πέτρο ποὺ καθόταν κοντά της στὸ τραπέζι ποὺ ἔγινε ὕστερα ἀπὸ τὰ βαφτίσια. Ἡ κυρὰ Μαρία δὲν εἶχε ἔρθει γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, μὰ οὔτε καὶ ἡ γυφτοπούλα πῆγε, γιατὶ ἡ κυρὰ Μαρία δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ χωρὶς αὐτήν.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα πῆγαν στὸ συμβολαιογραφεῖο καὶ ἐκεῖ μόλις ὑπόγραψαν τὸ συμβόλαιο ἐπλήρωσαν σὲ μετρητὰ ὅλο τὸ χρῆμα καὶ ἔφεραν εὐθὺς ἐργάτες γιὰ τὴν ἐπιδιόρθωση. Μὰ ἀναγκάστηκαν νὰ ὁμολογήσουν πῶς οἱ τοῖχοι δὲν ἦταν στεροὶ καὶ πῶς δὲν θὰ ἔμεναν μεγάλα πράγματα ὅταν ἔρριχναν τὰ χαλασμένα μέρη. παραδέχθηκαν μάλιστα πῶς θὰ ἦταν καλύτερα νὰ γκρεμίσουν ὁλότελα τοὺς τοίχους καὶ νὰ τοὺς χτίσουν ἀπὸ τὰ θεμέλια κι' ἔτσι βγῆκε πῶς εἶχαν πληρώσει κάπως ἀκριβὰ τὸν μύλο. Ἐντωμεταξὺ ἔφτασε ὁ χειμώνας καὶ οἱ δουλειὲς σταμάτησαν καὶ ξανάρχισαν πάλι τὴν ἄλλη ἄνοιξη. Ὅσο γοργὰ ὅμως κι' ἂν δούλευαν οἱ ἐργάτες, ὁ νέος μύλος γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμη δὲν θὰ ἦταν σὲ κατάσταση ν' ἀλέσῃ οὔτε νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ κατοικία. Τότε ἡ κυρὰ Ἀναστάσαινα πρότεινε νὰ χτιστῆ ἀμέσως χώρια ἀπὸ τὸ μύλο τὸ σπίτι, ποὺ σύμφωνα μὲ τὰ ἀρχικά της σχέδια θὰ χτιζόταν ἀργότερα, ὅταν θ' ἀποκτοῦσαν τὴ μεγάλη περιουσία.

Ὁ Ἰωσὴφ ἔφερε δειλὰ μερικὲς ἀντιρρήσεις μὰ οἱ δύο γυναῖκες οὔτε τὶς λογάριασαν καθόλου. Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο ἐλάττωμα τοῦ καλοῦ Ἰωσήφ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιβληθῆ καὶ νὰ διευθύνῃ τὸ σπίτι του.

Ἔτσι ἄρχισε νὰ χτίζεται καὶ τὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὸ μύλο καὶ ἐπειδὴ ἡ προῖκα τῆς Ἐμορφίας δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ φθάσῃ σὲ τόσα ἔξοδα ἀναγκάσθηκαν νὰ δανεισθοῦν χρήματα. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ βρεθοῦν τοκογλύφοι πρόθυμοι νὰ δανείσουν μὲ μεγάλο τόκο χρήματα σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν κτηματικὴ περιουσία. Ἔτσι ἕνας Ἑβραῖος τοκογλύφος πρόσφερε τὸ δάνειο ποὺ χρειαζόταν καὶ

τοῦ ἔβαλαν τὸ κτῆμα ὑποθήκη. Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ πάρῃ πίσω τὸ κεφάλαιό του. Ἐγνώριζε, ἔλεγε, πῶς οἱ χρεῶστες του ἦταν τίμιοι ἄνθρωποι καὶ ἦταν βέβαιος πῶς μὲ τὸν καινούργιο μύλο τους θὰ κέρδιζαν πολλά.

Ὡστόσο οἱ τόκοι ἔτρεχαν καὶ ἡ πληρωμή τους γινόταν μὲ μεγάλη στενοχώρια, ὅταν μάλιστα ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο παιδί, τὸν μικρὸ Πέτρο γεννήθηκε καὶ δεύτερο ὁ Ἀναστάσης καὶ τρίτο ἡ Ἑλένη. Ὁ Ἰωσὴφ δούλευε ὅσο μποροῦσε, δὲν ἦταν ὅμως δυνατὸν ν' ἀλέθῃ περισσότερο σιτάρι ἀπ' ὅσο τοῦ ἔφερναν καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται ἂν θὰ μεγάλωνε ἄραγε ἡ πελατεία του ἀργότερα ὅταν θὰ εἶχε τὶς πολλὲς μυλόπετρες. Ἡ Ἐμορφία οὔτε γελοῦσε πιὰ οὔτε τραγουδοῦσε κι' ἔπαψε πιὰ νὰ πηγαίνῃ καὶ στὰ πανηγύρια νὰ χορεύῃ, γιατὶ εἶχε νὰ φροντίζῃ τὰ παιδιά της. Αὐτὴ μονάχα τὴ δουλειὰ ἔκανε στὸ σπίτι γιατὶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα νοιαζόταν ἡ πεθερά της, ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἀκόμα δὲν ἔπεφτε λίγη στὴν Ἐμορφία.

Ἀφ' ὅτου γεννήθηκε τὸ δεύτερο ἀγοράκι της ἡ Μαριὰ πήγαινε συχνὰ στὴν Ἐμορφία καὶ τὴν βοηθοῦσε καὶ τῆς ἔδινε θάρρος. Ἡ καϋμένη ἡ κυρὰ Μαρία εἶχε πεθάνει καὶ ἡ γυφτοπούλα μὲ συγκίνηση θυμόταν πάντα πῶς οἱ τελευταῖες λέξεις ποὺ τῆς εἶχε πεῖ ξεψυχώντας ἦταν : «Εὐχαριστῶ, κόρη μου». Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ποὺ πραγματικὰ τῆς ἄξιζε εἶχε συνειθίσει τώρα νὰ τὴν φωνάζῃ καὶ ὁ κὺρ-Πέτρος, σὰν νὰ ἦταν ἀληθινὸς πατέρας της, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε ὅσο σχεδὸν καὶ τὴν Ἐμορφία.

Ἐπιτέλους ὁ καινούργιος μύλος τελείωσε καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ ἀλέσῃ, φτάνει νὰ τοῦ ἔφερναν σιτάρι. Ἀποφάσισαν τότε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν παλιὸ μύλο καὶ νὰ μετακομιστοῦν στὸν νέο, καὶ γιατὶ τὸ σπίτι δὲν ἦταν ἀκόμη ἕτοιμο, καὶ γιατὶ ἔκριναν πῶς ἔτσι θὰ συνείθιζε εὐκολώτερα ὁ κόσμος νὰ ἔρχεται στὸ μύλο τους. Κουβαλήθηκαν λοιπὸν καὶ ἐγκαταστάθηκαν ὅσο πιὸ ἄνετα μποροῦσαν στὶς ἄδειες σιταποθῆκες καὶ ὁ Ἰωσὴφ βάλθηκε ἀμέσως στὴ δουλειά. Ἡ μητέρα του καὶ ἡ Ἐμορφία βρίσκονταν ὅλη τὴν ἡμέρα στὴ μεγάλη σάλλα τοῦ ἰσογείου γιὰ νὰ ὑποδέχονται τοὺς πελάτες καὶ νὰ συνεννοοῦνται μαζί τους καὶ ἡ Μαριὰ γιὰ νὰ τοὺς ἐλαφρώνῃ ἀπὸ τὴν ἔννοια τοῦ μικροῦ Πέτρου ποὺ ἦταν πολὺ ζωηρὸ παιδὶ καὶ ἤθελε νὰ τὸν προσέχουν ὅλη ὥρα, ἀνέλαβε νὰ τὸν πάρῃ αὐτὴ στὸ σπίτι τοῦ παποῦ του. Ὁ ἀδελφός του ὁ Ἀναστάσης ἦταν λιγώτερο ταραξίας· τὰ κατάφερνε νὰ περπατῆ μοναχός του μὰ δὲν ἦταν ἀκόμη ἄξιος νὰ ἀνεβαίνῃ σὲ μέρη ἀπ' ὅπου ἦταν φόβος νὰ πέσῃ· ὅσο γιὰ τὴν μικρούλα Ἑλένη, αὐτὴ βρισκόταν πάντα ἢ στὴν κούνια της, ἢ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της.

Πέρασαν δυὸ μῆνες. Στὸ καινούργιο σπίτι εἶχε μπεῖ κιόλας ἡ σκεπή, οἱ μαραγκοὶ λίγη δουλειὰ εἶχαν ἀκόμη καὶ ἐπειδὴ ἦταν Ἰούνιος καὶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε πολὺ τὰ χρώματα θὰ ξεραίνονταν γρήγορα.

Ὁ Ἰωσὴφ βλέποντας ὅτι ὁ μύλος δὲν πρόφταινε ν' ἀνασαίνῃ ἀπὸ τὴν δουλειὰ εἶχε ξαναβρῆ τὸ κέφι του.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΦΙ ΤΟΥ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

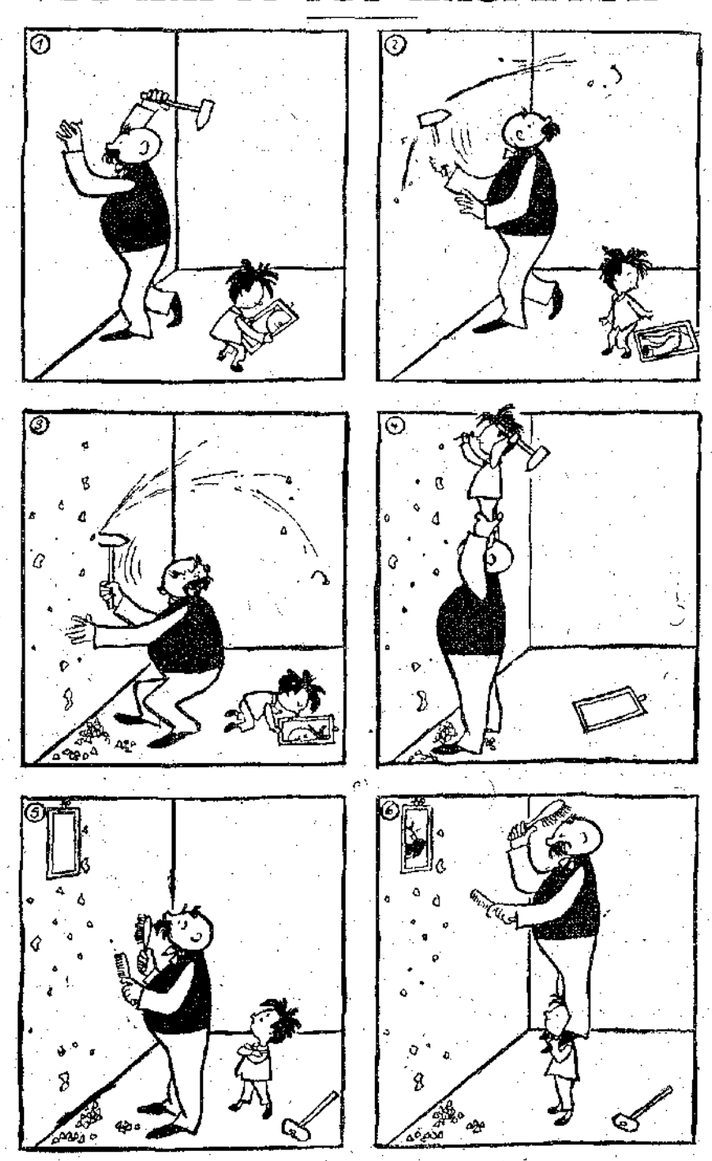

Πατέρας καὶ γιὸς ἀδύνατο νὰ βροῦν κατάλληλο μέρος στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μπῆ στερεὰ τὸ καρφὶ τοῦ καθρέφτη. Ἐπιτέλους ὁ γιὸς βρίσκει ἕνα μέρος, ἀνεβασμένος στὸ κεφάλι τοῦ πατέρα. Ἀλλὰ εἶναι τόσο ψηλά, ὥστε ὅταν ὁ πατέρας θέλῃ νὰ ἰδῆ στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ χτενίσῃ τὸ μαλλιά του, ἀναγκάζεται νὰ πατήσῃ στοὺς ὤμους τοῦ γιοῦ.

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΡΕΙΠΙΑ

"Ω, σεῖς ποὺ σᾶς ἐσφράγισεν ὁ χρόνος
Μὲ τῆς καταστροφῆς τρανὴ σφραγίδα,
Λάμπετε πάντα—καὶ στὴν καταιγίδα—
Σὲ σᾶς ἀνήκει τῆς τιμῆς ὁ θρόνος.

Γιὰ σᾶς δὲν πρέπει νὰ τραφῆ ἕνας πόνος
Συντρίμια, ζωντανεύετε μιὰ ἐλπίδα
Τρέχει στὸ ἀντίκρυσμά σας στὴν Αὐλίδα
'Ο νοῦς,καὶ στὶς πλαγιὲς τοῦ 'Ελικῶνος.

Σπασμένα μάρμαρα, μισὲς κολῶνες
Παλιῶν μεγαλείων λαμπρὲς εἰκόνες
Γιὰ σᾶς ἡ λατρεία τοῦ κάθε διαβάτου.

Σεῖς ποὺ σᾶς φιλοτέχνησε ὁ Φειδίας
Καὶ ποὺ σᾶς ἐκατοίκησε ἕνας Δίας
Δεχθῆτε εὐλαβικὸ προσκύνημά του.

Λευκὴ Καμέλια **[Β]**

Η ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗ

'Εκεῖνο τὸ καιρὸ διάβαζα τὶς «Περιπέτειες» τοῦ Τζὰκ Λόνδον. "Οποιος ἔχει διαβάσει αὐτὸ τὸ βιβλίο, θὰ ξέρη ὅτι λαμβάνει χῶρο στὰ νησιὰ τοῦ Σολομῶντος, καὶ ὅτι οἱ ἀνθρωποφάγοι ἰθαγενεῖς κάνουν καπνιστὰ τὰ κεφάλια τῶν ἐχθρῶν τους καὶ τὰ κρεμνοῦν στὴν καλύβα. Καὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς ἐκεῖ κάτι φοβερὰ καπνιστὰ κεφάλια μὲ χρῶμα καφετί, ποὺ τὸ δέρμα τους ἔχει μαζευτῆ καὶ ζαρώσει! Φοβερό!..

Λοιπὸν ποὺ λέμε πλησίαζαν νὰ γενέθλιά μου. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια μάλιστα ἦταν παραμονή. Μιὰ τόσο μεγάλη ἡμέρα πρέπει νὰ βάλη κανεὶς τὰ καθαρά του καὶ ἔτσι ξεκίνησα γιὰ τὸ κομμῶδο. Γονάτισα μπροστά του, ἔχωσα τὸ χέρι στὸ κάτω διαμέρισμα, καί, παράξενο, πιάνω κάτι σκληρὸ καὶ στρογγυλό. Τὸ τραβῶ καὶ ὤ! φαντασθῆτε τὴν φρίκη μου! Στὸ χέρι μου κρατοῦσα μιὰ νεκροκεφαλή! "Ηταν μικρή, στρογγυλὴ μὲ δυὸ βαθουλὰ μαῦρα μάτια, πλατειὰ μύτη καὶ ἕνα μυτερό, σκληρὸ γένι. Τὸ δέρμα της ἦταν καφετὶ καὶ ζαρωμένο. "Ηταν... ἀσφαλῶς ἕνα καπνιστὸ κεφάλι τῶν ἀνθρωποφάγων τῶν νησιῶν τοῦ Σολομῶντος!

Θὰ μὲ ρωτήσετε τί σκέφτηκα ἐκείνη τὴ στιγμή. Τίποτα, ἀπολύτως τίποτα. Τὰ εἶχα χάσει τόσο πολὺ ποὺ δὲν μπόρεσα οὔτε νὰ σκεφτῶ κἄν. Παρὰ τὴν σαστιμάρα μου φέρθηκα γενναῖα! "Αρπαξα τὸ κεφάλι ἀπ' τὰ γένεια καὶ ἔτρεξα στὴν τραπεζαρία.

— Μάμα, μάμα, τί εἶναι αὐτό;

'Η μαμὰ λοιπὸν ἔσκασε στὰ γέλια. Καὶ ὁ μπαμπᾶς γελοῦσε καὶ αὐτός.

— Αὐτό; ἕνα κοκοκάρυδο, ποὺ σοῦ ἑτοίμαζα γιὰ δῶρο. Καὶ σὰν τί νόμισες ἐσύ;

Τότε γέλασα καὶ γὼ μὲ τὸ πάθημά μου.

Τώρα τὸ κοκοκάρυδο ποὺ ἔχει γίνει κουτί, βρίσκεται στὴν βιβλιοθήκη μου ἀπάνω γιὰ νὰ μοῦ θυμίζη τὴν ἀστεία μου περιπέτεια.

"Ανθος τοῦ Μαΐου **[Β]**

Η ΒΟΥΛΑ

Τὰ αὐτοκίνητα ἕτοιμα. Βάζουν ἐμπρὸς μὲ τιμόνι γιὰ τὴ Βούλα. Περνοῦν μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς τοὺς δρόμους τῆς πόλης, καὶ μπαίνουνε στὶς ἐξοχὲς Φάληρο, Καλαμάκι.

Νὰ ἀρχίζουνε τὰ πολυτραγουδισμένα καὶ πολυζωγραφισμένα ἐξοχικὰ τοπεῖα. Πόσα τοπία,πῶς ἀλλάζουνε μὲ τὴ γρηγοράδα! Θάλασσα, βουνό, πεῦκα, σπίτια μικρά, βίλλες μεγάλες μέσα σ' ανθοστολισμένα περιβόλια εἶναι σκορπισμένα δῶ καὶ κεῖ.

Σὲ μιὰ στροφὴ φάνηκε καὶ ἡ Βούλα. Σταθήκαμε. Εἶναι τὸ τέρμα. 'Απὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἡ θάλασσα ἁπλώνεται βαθυγάλαζη καὶ ἥσυχη ὥς ποὺ τελειώνει κι' αὐτὴ σ' ἕνα σημεῖο μαζὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ἀπέραντου θόλου τῆς ἐκκλησιᾶς τῆς φύσεως. Στὴ μέση της εἶναι ριγμένα δυὸ τρία νησάκια καὶ σένα ἀπ' αὐτὰ εἶναι χτισμένη μιὰ καλυβούλα,ποὺ ποιὸς ξέρει ποιὸς βαρεμένος ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο πῆγε καὶ τὴν ἔχτισε κι' ἐκλείστηκε ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ βρῆ ξεκούραση ἡ πονεμένη του ψυχή. Κι' ἔμεινε κεῖ ἀσυντρόφευτος καὶ ἥσυχος, ἀπροστάτευτος καὶ ἔρημος ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ φίλους του τὸ πεῦκο, τὸ βουνό, τὸ μουρμουρητὸ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου ποὺ ζώνει τὸ νησάκι. Πιὸ κεῖ δυὸ ἄσπρα πανάκια σὰν φτερὰ περιστεριοῦ ἁρμενίζουνε...

'Η παραλία γεμμάτη χαλίκια κι' ὡραῖα ἀμμουδιά. Σὲ μέρη-μέρη τῆς ἀκρογιαλιᾶς τὰ πεῦκα σκύβουν τὰ κλωνάρια τους σὰ νὰ εὐχαριστοῦν τὴ θάλασσα ποὺ κοντά της εἶναι πιὸ εὐτυχισμένα.

Πιὸ πέρα βουνά, βουνοκορφές, δένδρα σπιτάκια. Καὶ στὸν ὁρίζοντα δυὸ τρία συννεφάκια στέκουν μετέωρα διάφανα, σὰν πινελιές, πρωτόπηρου ζωγράφου.

Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ στέκει,λαμπρός, περίφανος, φανταχτερὸς ὁ ζωοδότης αὐτὸς ποὺ δίνει τὴ χαρά: ὁ "Ηλιος.

Φαέθων **[Β]**

ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΦ' Ω ΕΤΕΘΗ

"Ενας ἀετὸς πληγωμένος, ἔσερνε τὴν ματωμένη του φτερούγα στὸ δάσος καὶ βαρυαναστέναξε.

"Ενα σπουργιτάκι ποὺ τὸν εἶδε τοῦ φώναξε ἀπ' τὸ κλαδὶ ἑνὸς δέντρου:

— Γιατί, ἀετέ μου, μου εἶσαι λυπημένος καὶ βαρυαναστενάζεις; Γιατὶ δὲ χαίρεσαι μαζὶ μὲ ὅλα τὰ πουλιὰ καὶ σὺ τὴν δροσιὰ τοῦ δάσους καὶ τὸ καθαρὸ γάργαρο νεράκι τοῦ ρυακιοῦ;

'Ο ἀετὸς σήκωσε τὰ μάτια, κύτταξε τὸ πουλάκι, κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

—"Ολα αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, πουλάκι μου εἶναι καλά. Καὶ τὸ δάσος εἶναι δροσερὸ καὶ τὸ νεράκι καθαρό, ἕνα ξεχνᾶς: "Οτι ἐγὼ γεννήθηκα ἀετός!!

Μόνα Λίζα **[Γ]**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Μπαμπᾶς: — Αὐτὸ τὸ ξυράφι δὲν κόβει διόλου σήμερα.

'Ο Κώστας: — Τί λές, μπαμπά! 'Εγὼ χτὲς ἔξυσα τὸ μολύβι μου μιὰ χαρά.

(Παλαιό) ***Νυχτοτράγουδο***

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ποιὸς ἔσπασε τὰ τζάμια, Τάκη;

— Κάτι ἀτίθασες πέτρες, Παπποῦ. 'Αλλοῦ τὶς ἔστελνα ἐγώ, κι' ἀλλοῦ ἐπήγαιναν αὐτές.

— Τώρα θὰ δῆς ἕνα τιθασεμένο μπαστούνι. 'Εκεῖ ποὺ θὰ τὸ στείλω ἐγώ, ἐκεῖ καὶ θὰ πάη.

Σκίτσο καὶ λόγια τῆς 'Αττὲ 'Ιρὰμ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 23 'Οκτωβρίου 1939

ΜΕΡΙΚΟΙ μ' ἐρωτοῦν, γιὰ κομμάτια τους ποὺ ἔστειλαν γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας πρὸ καιροῦ—ἄλλοι ἀπὸ τὸν 'Ιούνιο, ἄλλοι κι' ἀπὸ τὸ Μάϊο — καὶ δὲν τὰ εἶδαν ὥς τώρα οὔτε δημοσιευμένα οὔτε στὶς ἀπορρίψεις. Δηλῶ πῶς τόσο παλαιὰ κομμάτια δὲν ἔχω ἐκκρεμῆ. Τὰ παλαιότερα ποὺ περιμένουν τὴ σειρά τους νὰ διαβασθοῦν καὶ νὰ κριθοῦν, εἶναι σταλμένα *ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Σεπτέμβρη.* "Ωστε ὅποιος ἔστειλε κομμάτι πρωτύτερα καὶ δὲν ἔμαθε ὥς σήμερα τ.ν τύχη του, πρέπει νὰ συμπεράνη πῶς δὲν τὸ ἔλαβα,ἢ πῶς τὸ ἔχασα—συμβαίνει κι' αὐτὸ καμμιὰ φορά—καὶ μπορεῖ νὰ τὸ ξαναστείλη,ἂν δὲν προτιμᾶ νὰ στείλη ἄλλο.

Πλοίαρχε Νέμε, ἐκεῖνες οἱ δυὸ ἀράδες ἀπὸ τὴν προμετωπίδα μου «'Εγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου κτλ.» βγαίνουν καμμιὰ φορά, ὅταν ἡ εἰκόνα τῆς πρώτης σελίδας εἶναι πολὺ ψηλὴ καὶ δὲν ἔρχεται καλά. Τὸ σκίτσο σου γιὰ τὰ 'Εξηντάχρονά μου πολὺ καλό. Τὸ φύλαξα γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω — μικρυμένο ἐννοεῖται—στὸ εἰδικὸ πανηγυρικὸ τεῦχος, ποὺ θὰ ἔχη βέβαια καὶ καλλιτεχνικὴ συνεργασία.

Σ' αὐτὰ δὲν ἀνακατεύομαι, ***Συριανέ*** εἶναι ἰδιαίτερα δικά σας. «Συγκατάθεση» οὔτε ὁ κ. Π. ἔδωσε οὔτε ὁ κ. Ξ., ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπαγόρευση ἔκαμαν. Τὰ Διαπλασόπουλα εἶν' ἐλεύθερα νὰ ἱδρύουν Συλλόγους καὶ κανένα δὲν θὰ εἴχαμε τὸ δικαίωμα νἀπαγορεύσουμε, ἐφ' ὅσον φυσικὰ τὸ πρόγραμμά του θὰ ἦταν διαπλασιακὸ καὶ νόμιμο. 'Εσεῖς τώρα θέλετε νἀπαγορεύσω, νὰ διαλύσω δηλαδή,τὸν Σύλλογο τῶν «'Ηνωμένων»; Πῶς μπορῶ; "Αν τὸν κάνατε σεῖς, θὰ τὸ θέλατε; 'Επίσης δὲν θὰ μποροῦσα καὶ νὰ τὸν ἐπιβάλω. "Οποιος Σύλλογος θέλει, ἂς προσέλθη' ὅποιος δὲν θέλει, εἶν' ἐλεύθερος. 'Εγὼ μόνο εὐπρεπεῖς 'Αγγελίες μπορῶ νὰ δημοσιεύω. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγώτερο.

Πολὺ ὡραῖος ὁ «μονόλογός» σου, ***Ροζελάντια,*** μὲ τὴ νοσταλγία τοῦ σχολείου. 'Ιδιαιτέρως μοῦ ἄρεσε ἡ περιγραφὴ τῆς πολύπαθης ποδιᾶς καὶ τῆς παραφουσκωμένης σάκκας. Τώρα περιβολὴ «δεσποινίδος» καὶ μιὰ σάκκα μικρὴ καὶ σοβαρὴ μὲ δυὸ-τρία μόνο ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ βιβλία. "Ας εἶναι ὅμως, κι' ἔτσι «μαθήτρια» εἶσαι... Οἱ ἀπαντήσεις ἐκεῖνες δεκτές.

Παρατηρῶ, ***Κυκλαμιά,*** πῶς γιὰ πολλὲς ἀπόφοιτες εἶναι μιὰ παρηγοριὰ ἡ Γαλλικὴ 'Ακαδημία, ποὺ πηγαίνουν γιὰ νὰ τελειοποιηθοῦν στὴ γλῶσσα, καὶ ξαναγίνουνται μαθήτριες. 'Αλλὰ καὶ πιάνο, καὶ ἀγγλικά, καὶ γερμανικά, σὰν πολλὰ θέλεις νὰ μάθης μαζί. Λιγώτερο θὰ ἐκοπίαζες ἂν γινόσουν δικηγόρος, ποὺ ἦταν ἀπὸ μικρὴ τὄνειρό σου...

Μοῦ τὸ ξανάγραψ ς, ***Σκυριανόπουλο,*** καὶ σοῦ ἀπάντησα πῶς τὸ περιωρισμένο ξεσπάθωμα δὲν ἐπιτρέπει τακτικὸ δωδεκασέλιδο. "Επειτα, τώρα μὲ τὸν π.λεμο ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ ἐλάττωσαν τὶς σελίδες τους καὶ μεῖς θαὐξήσουμε; Γιὰ τὶς λύσεις ἔχεις δίκιο, θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω πιὸ ἐνήμερη.'Ο Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς δὲν μοῦ ἀνέθεσε τέτοιο πρᾶγμα' τὴν ὥρα τοῦ Παιδιοῦ τὴν ἔχουν ἄλλοι. 'Ο κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα εἶπες κι' ἔκαμες στὸ σχολεῖο κι' ἐγὼ γιὰ ὅλο αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ μαρτυρεῖ καὶ τὸ σημερινό σου γράμμα.

'Αλήθεια, ***Γαρύφαλλο,*** ἡ *ἀβαρία* ποὺ ἔκαμα γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῆς 'Αλληλογραφίας ἦταν γιὰ σένα κάπως ἀπογοητευτική, ἀφοῦ εἶχες νὰ μοῦ γράψης—καὶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω — τόσον καιρό. 'Αλλὰ δὲν εἶναι καλύτερα τώρα; Νά, μοῦ ξανάγραψες κι' ἀμέσως ἔχεις τὴν ἀπάντησή μου. "Ω, οὔτε τὰ μαθήματα τῆς ΣΤ' δὲν θὰ εἶναι δύσκολα γιὰ σένα, καὶ πάντα θὰ βρίσκεις καιρὸ καὶ νὰ μοῦ γράφης. Γιὰ τὸ ὄνειρο τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι βέβαια καιρὸς καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθῆ.

'Ιππότη τῆς Ρόδου, δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπε ὁ ἑλληνιστής σας. Τὴ δημοτικὴ τὴ μεταχειρίζουνται οἱ ποιηταί, οἱ λογοτέχναι κτλ. ποὺ εἶναι οἱ πιὸ *μορφωμένοι* ἄνθρωποι. Τὴν καθαρεύουσα τὴν μεταχειρίζουνται ἀκόμα οἱ ἐπιστήμονες, οἱ δημοσιολόγοι κτλ. κι'αὐτοὶ βέβαια μορφωμένοι. "Ωστε ἡ μόρφωση δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴ γλῶσσα, ἢ μᾶλλον κάθε εἴδους μόρφωση—λογοτεχνική, φιλολογική, ἐπιστημονικὴ κτλ.—ἔχει τὴ γλῶσσα της. 'Εσύ, ὅπως βλέπω ἀπὸ τὸ γράμμα σου, δὲν ξέρεις ἀκόμα καλὰ οὔτε τὴν καθαρεύουσα οὔτε τὴ δημοτική, καὶ πρέπει νὰ ἐπιμεληθῆς προπάντων τὴν ὀρθογραφία σου. Σοῦ τὸ λέγω ἐπειδὴ μὲ ρωτᾶς.

Χαίρω πολύ, ***'Αντωνάκη Τούντα,*** γιὰ τὴ γνωριμία. Μὰ βέβαια ἦταν καιρὸς ἀφοῦ εἶσαι δυὸ χρόνια συνδρομητὴς κι'ἔχεις καὶ μητέρα παλιὰ Διαπλασοπούλα. "Αλλαξα τὴ διεύθυνση κι' ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Περιμένω τώρα τὸ ψευδώνυμό σου καὶ τῆς ἀδερφῆς σου, νὰ σᾶς τὰ ἐγκρίνω γιὰ τὸ 1940.

Τὰ ἴδια καὶ σένα, ***'Αθάνατα 1821-1912,*** μὲ τὴ διαφορὰ πῶς σοῦ ἐνέκρινα καὶ ψευδώνυμο. Ναί, εἶναι τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε κι' ἡ μητέρα σου, ἡ ἀξέχαστη φίλη μου, καὶ κοίταξε νὰ τὸ τιμήσης σὰν κι' ἐκείνη. Φίλησέ μου καὶ τὶς τρεῖς ἀδελφούλες, ποὺ θἄρθη βέβαια κι' αὐτῶν ἡ σειρά.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου, ***Μικρὲ Λόρδε.*** Καὶ τὰ 'Εξηντάχρονα θὰ γιορτασθοῦν, καὶ τὸ Πένταθλο θὰ προκηρυχθῆ, μὴν ἔχης καμμιὰ ἀνησυχία.'Αλλὰ καὶ γιὰ τὶς ἀπαντήσεις τῆς «44ης Κυριακῆς» ὁ 'Ανανίας ὑπόσχεται νὰ μὴ χαθῆ οὔτε... μισή: 'Εκτὸς ἂν τὸ λέη ἔτσι, ἐννοῶντας πῶς μπορεῖ πάλι νὰ χαθοῦν κάμποσες... ὁλάκερες.

Βλέπω, ***"Ανθος τῆς 'Ανατολῆς,*** πῶς ἀγαπᾶς τὸ πράσινο καὶ τὸ νοσταλγεῖς πολὺ τώρα ποὺ ἄφησες τὴν ἐξοχὴ γιὰ τὸ σχολεῖο. 'Αλλὰ κάμε λίγη ὑπομονὴ καὶ νὰ ἰδῆς τί γρήγορα θὰ περάσουν οἱ μῆνες τοῦ χειμῶνα καὶ θἄρθῆ τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ ξαναπᾶς. Τὸ σπιτάκι μὲ τὴν αὐλὴ καὶ τὸ «χρυσαφένιο της χορτάρι» θὰ σὲ περιμένουν. Καὶ μὲ πόση χαρὰ θὰ τὸ ξαναϊδῆς, ἄν, ἐννοεῖται, θἄχης προβιβασθεῖ καὶ μὲ καλὸ βαθμό...

«A la manière d'Adolar» μοῦ γράφει κι' ὁ ***"Ασπρος Γλάρος,*** ποὺ τρεῖς χαρὲς τοῦ ἔδωσε τὸ 45ο φυλλάδιό μου' α', κομμάτι του στὴ Σελίδα' β', βραβεῖο—γιὰ πρώτη φορὰ — στὸν Διαγωνισμὸ Λύσεων' καὶ γ', ἀπάντηση στὴν 'Αλλογραφία.— Δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμα νὰ γίνουνται οἱ 'Ασκήσεις ἐξολοκλήρου στὴ Δημοτική' μόνο μερικὲς μπορεῖ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὶς ἔμμετρες (δηλ. κι' οἱ λύσεις τους νὰ εἶναι λέξεις τῆς Δημοτικῆς). Βραβεῖο ἔστειλα.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, ***Νεφέλη,*** καὶ νὰ εἶσαι ἥσυχη. Εὔχομαι νὰ εἶναι περαστικὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ δυσάρεστα καὶ νὰ μοῦ γράφης τώρα πιὸ συχνά.'Η φωτογραφία δὲν μοῦ φάνηκε γιὰ δημοσίευση: τὸ κοριτσάκι εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο κι' ἡ περιβολή του ἐπομένως ἀκατάλληλη.

'Η ***'Αττὲ 'Ιράμ*** μοῦ γράφει: «Μὲ τὴ σημερινὴ 'Αθην. 'Επιστολὴ τοῦ ἀγαπημένου μας *κ. Φαίδωνα,* θυμήθηκα πῶς κάποτε στὴ Γαλλία, ἀπὸ δικαστικὴ πλάνη, ἐξετέλεσαν ἕναν ἄνθρωπο. "Υστερ' ἀπὸ χρόνια ἀποκαλύφθηκε τὸ λάθος καὶ τότε ὁ εἰσαγγελέας ζήτησε ἀναθεώρηση τῆς δίκης γιὰ νἀποκατασταθῆ ἡ μνήμη τοῦ ἀθώου. Γιατὶ δὲν ἔγινε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν κόττα τοῦ *ἀθηναϊκοῦ σπιτιοῦ;*» Μὰ ἔγινε! 'Η 'Αθην. 'Επιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος δὲν εἶναι σὰ μιὰ ἀναθεώρηση τῆς δίκης, καὶ τώρα δὲν ξέρουν ὅλοι πῶς ἡ «ἐκτελεσθεῖσα» κόττα ἦταν ἀθώα; Αἰωνία της λοιπὸν ἡ μνήμη...

Μὲ ἱκανοποίησε, ***Μικαέλα,*** τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες μόλις *σὲ ἄφησε* ἡ τεμπελιά. Εἶδα τί ὡραῖα ποὺ πέρασες τό... τεμπέλικο καλοκαίρι σου, δὲν κατάλαβα ὅμως τί θὰ πῆ «μπάνιο καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως». "Ε, βέβαια, ἡ τεμπελιὰ πρέπει νὰ πάη τώρα στὸ καλό, γιατὶ ἀλλοίμονο ἂν μείνη κοντά σου καὶ τὸ χειμῶνα μὲ τόσα δύσκολα μαθήματα τῆς Δ'.

Γρήγορα, ***'Ακρίτα,*** θὰ συνηθίσης ὅλ' αὐτὰ τὰ «νέα» ποὺ βρῆκες στὸ σχολεῖό σου καὶ θὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος. Εὐχαριστῶ ποὺ θὰ μοῦ γράφης μ' ὅλα τὰ μαθήματα καὶ ποὺ θὰ φροντίζης καὶ γιὰ ξεσπάθωμα, ἂν καὶ δὲν εἶναι τόσο εὔκολο ἐκεῖ πέρα. "Ελαβα καὶ τὶς λύσεις.

Σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλο ποὺ χάθηκε, ***Νίκη.*** Πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰ προβλήματα, ποὺ τὰ σημείωσα γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσω ἴσως κάποτε. Τὸ «ἔρημος οὖσα ἀρετῆς οὐδὲν προσηγορία»—ποὺ ἀπαντᾶ ἡ ***Μεγάλη 'Ελλὰς*** στὴν ἐρώτηση τῶν Μ. Μυστικῶν «τί ὄνομα θὰ παίρνατε ἂν ἄφιναν τὴν ἐκλογὴ σὲ σᾶς»—σημαίνει: «ὅταν δὲν ἔχω προτερήματα, τίποτα δὲν θὰ μοῦ ἐπρόσθετε ἕνα ὡραῖο ὄνομα», ἢ μᾶλλον «ὅταν ἔχω προτερήματα, ἀδιάφορο πῶς ὀνομάζομαι».

"Ελαβα, ***'Ελίκη,*** κι' εὐχαριστῶ πολύ. Γιὰ τὴν ἀργοπορία εἶσαι δικαιολογημένη. Σοῦ ἔστειλα τὸν 'Οδηγὸ καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ ἐζήτησες. "Εκαμες καλὰ ποὺ δὲν ἄφησες τὸ πιάνο σου γιὰ τὴ φιλολογία, ἀφοῦ δὲν γίνουνταν καὶ τὰ δυὸ μαζί. Νὰ ὅμως ποὺ πᾶς καὶ σὲ Γαλλικὸ Σχολεῖο γιὰ brevet καὶ μετὰ δυὸ χρόνια — ποιὸς τὴ χάρη σου—θὰ εἶσαι καθηγήτρια τοῦ πιάνου καὶ τῆς γαλλικῆς!

Καλῶς ἦλθες, ***Θερμὴ Πατριώτισσα,*** καὶ μὲ γειὰ τὸ νέο σου θρανίο. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ θὰ κάμης ὥστε ναὐξήσουν οἱ Διαπλασοπούλες τοῦ σχολείου σου. Τὸ ποίημά σου καλὸ ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ, γιατὶ μὲ τοὺς Τούρκους, βλέπεις,τώρα εἴμαστε φίλοι καὶ πρέπει νἀποφεύγουμε τὰ παλιὰ αὐτὰ ἐχθρικά. Σημείωσε ὅτι κι' ἂν δημοσιευόταν, δὲν θὰ ἐπλήρωνες τίποτα, γιατὶ στὴ Σελίδα τὰ ἐγκρινόμενα δημοσιεύουνται χάρισμα.

Εἶσαι «πλήρως» δικαιολογημένος γιὰ τὴ σιωπή σου, ***Μυστηριώδη,*** καὶ πολὺ φυσικὸ νὰ ἐπιθυμῆς τώρα νὰ κινηθῆς, νὰ ἐργασθῆς, νὰ δράσης, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μηνῶν ἀκινησία καὶ ἀδράνεια. Θλιβερώτατο τὸ ἐπεισόδιο ποὺ μοῦ διηγεῖσαι. 'Ωρισμένως τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν βρίσκεται σὲ καλὸ δρόμο κι' ἀλλοίμονό του ἂν δὲν βρεθῆ κανένας νὰ τὸ ὁδηγήση...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται: «Τὰ δυὸ ἀλέτρια» τοῦ ***Λοξ. 'Ακρωτήρι.*** Πολὺ ὡραῖο. Τὸ χαλάει ἡ πρώτη λέξη: «ἀρότρου» ποὺ δὲν πάει ὁλότελα στὴ δημοτική, καὶ ὁ τε-

λευταῖος στίχος ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἄρτιος γιὰ νὰ τονίζῃ κι' ὄχι νὰ ἀδυνατίζῃ τὸ ποίημα. Νὰ τὸ ξαναστείλῃ.—«Ἡ διαπλασοπούλα γιαγιὰ» τοῦ *Μαγ. Ρόδο*. Καλὸ καὶ πρωτότυπο ὡς ἔμπνευση. Ἤθελε λίγο δούλεμμα, ἰδίως στὸ τέλος. Ἂς ἀναπτυχθῇ λίγο περισσότερο ἡ τελευταία ἀτροφή.—«Μιὰ ἐκδρομὴ» τῆς *Ἀθηνᾶς*. Κοινό, ἐκφράσεις πολὺ συνειθισμένες. Γράφετε πιὸ ζωντανά, μὲ δική σας φρασεολογία. Ἀποφεύγετε τὰ «κλισέ».—«Τὸ πάθημά μου» τοῦ *Διός*. Καλὰ νὰ τὴν πάθῃ ἀφοῦ ἤθελε νὰ διαβάζῃ τὴ «Διάπλασιν» στὸ μάθημα, ἔπρεπε ὅμως νὰ μᾶς περιγράψῃ πιὸ νόστιμα τὸ πάθημά του γιὰ νὰ κάνουν γοῦστο ὅλα τὰ παιδιά. Ἔχει κάποια εὐχέρεια καὶ νὰ ἐξασκηθῇ διορθώνοντας συγχρόνως τὸ γραφικό του χαρακτῆρα ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ δυσανάγνωστος.—«Ὁ στοριστὴς» τοῦ *Σίφουνα*. Τὸ πρωτότυπο δὲν ἦταν γραμμένο σὲ ἐλεύθερους στίχους καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ παρουσιάζει παρὰ τὴ φαινομενικὴ εὐκολία του σημαντικὲς δυσκολίες. Περιμένω ἄλλο καλύτερο.—«Τὸ πρῶτο μου κυνήγι» τοῦ *Α. Α.* Σὰν νὰ τὰ παραλέῃ. Τρεῖς τρυγόνες μὲ ἕνα ὁμπάρο σὲ πρῶτο κυνήγι! Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχει καμμιὰ πλοκή. Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀδολὰρ* (ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ θὰ μελετήσω αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων· καὶ μπορεῖ νὰ βρεθῇ τρόπος ὥστε ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ὁποψηφίων γιὰ κάθε βραβεῖο νὰ εἶναι μικρότερη·) *Σπογγαλιέα τοῦ Αἰγαίου* (ἔλαβα· περιμένω.) *Νεράϊδαν τῆς Μάνης* (δὲν πείραζε καὶ τόσο ἂν ἔλειπαν ἀπὸ τὸ γράμμα σου μερικὰ τυπικά·) *Ἀργαστολάκι* (τὸ ψευδώνυμό σου ἐνεκρίθα στὸ 45 φυλλάδιο· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἐνέγραψα τὸ νέο μου φίλο γιὰ ἕνα χρόνο καὶ τοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου· ἄφησέ τον κι' ἀργότερα θὰ μπῇ στὸ γοῦστο καὶ θὰ ζητήσῃ μόνος του νὰ λάβῃ μέρος καὶ στὴν κίνησά·) *Μύρταν Φλώρη* (καλῶς ἦλθες· ἔλαλαβα τὶς ἀπαντήσεις· ἔστειλα 2 τετράδια·) «*Ἕνωσιν Διαπλασιακῶν Συλλόγων*» (εἶπα ἤδη ὅτι οἱ Σύλλογοι εἶν' ἐλεύθεροι νὰ προσέλθουν ἢ ὄχι στὴν Ἕνωσή σας, καὶ ὅτι, καὶ προσερχόμενοι, διατηροῦν τὴν αὐτοτέλειά τους καὶ τὴν πρωτοβουλία τους· ὅσο γιὰ τὸ Καταστατικό σας, εἶναι ὁλωσδιόλου περιττὸ νὰ τὸ ἰδῶ καὶ νὰ τὸ ἐγκρίνω ἐγώ· κάθε Σύλλογος, ἑπομένως κι' ὁ δικός σας, εἶν' ἐλεύθερος νἀχῃ τὸ καταστατικὸ ποὺ θέλει·) *Βαρκούλα τοῦ Νείλου* (διεύθυνση ἄλλαξα· χαίρω ποὺ περνᾶς τόσο καλὰ ὡς ἐσωτερική σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο· γράφε μου·) *Στέφανον τῆς Δόξης* (τὴν ἔλαβα ἐγκαίρως·) *Γελασὰν Ἀντιπλοίαρχον* (κι' ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ σὲ γνώρισε· ναί, αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα θὰ πάῃ στὴν Κλινική, καὶ τώρα ποὺ διαβάζεις τὴν ἀπάντησή μου, ἴσως ἡ ἐγχείρισή τοῦ καταρράκτη θὰ ἔχῃ γίνει·) *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι* (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὶς νέες εἰκόνες·) *Ραγισμένο Βάζο, Ζακυνθινὴν Βαρκούλαν* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *23 Ὀκτωβρίου* θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου.

577. Λεξίγριφος

Γυναίκα μυθικὴ ποὺ γίνεται
Μὲ δυὸ φωήεντα μονάχα,
Μ' ἕνα σοφὸ προφήτη ἑνώνεται
Καὶ κάνει—τὸ πιστεύεις τάχα;—
Ἀρχαῖο Ἑβραιόπουλο
Ποὺ ἦταν βασιλόπουλο.

Αἴνος

578. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἔξη ἴσως ἂν μᾶς πῆς
Καὶ προσθέσῃς κι' ἕνα εἰς,
Μ' εὐκολία θὰ μὲ λύσῃς,
Ἄλγεβρα ἂν μελετήσῃς.

Ἄσπρος Γλάρος

579. Στοιχειόγριφος

Τῆς Αἰγύπτου ἀρχαία πόλη
Ἂν στὴ μέση στολιστῇ
Μ' ἕνα γράμμα, βλέπουν ὅλοι
Ἴσιο ξύλο καὶ πλατύ.

Αἴνος

580. Δημῶδες Αἴνιγμα

Τἀρνάκι μου τὸ κόκκινο
Ὁ Θεὸς νὰ τὸ φυλάῃ,
Ἂν φάῃ ξύλο, τρέφεται,
Ἂν πιῇ νερό, ψοφάει

Αἴνος

581. Τρίγωνον

* * * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *
* *
*

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ, λαμπρὸς ἀστήρ, κριτὴς Ἅιδου, κάτοικος ἑλληνικῆς χώρας, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄλλη νῆσος, ἀντωνυμία, σύμφωνον. Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

Αἴνος

582. Κρυπτογραφικὸν

1234156 = Γωμαῖος ἱστορικός
2326156 = Ἀργοναύτης.
326642 = Βυζαντινὴ ὑμνογράφος.
4614242 = Πόλις τῆς Εὐβοίας.
5312346 = Ἀριθμητικὸν ἐπίρρ.
64156 = Τρόφιμον.

Αἴνος

583—587. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Χρόνος, ἔλος πυρά, δέος, ἄυλος.

Σαρπηδὼν

588. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των ν' ἀποτελοῦν ἐξωτικὸν πτηνόν:

ἀργία-ἀδύνατος-δυσειδὴς-γενναῖος-εὐτραφὴς-διάφορος-εὐρύς.

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα

589. Μικτὸν

ειη-ο-κβς

Ἄσπρος Γλάρος

590. Γρῖφος

ιμ
ιμ ιμ ἂν ὄνοι
0 φορ 1
ἂν ὄνοι
ιμ ιμ
ιμ

Ἄσπρος Γλάρος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσεων* τοῦ *φύλλ. 38*

399. Ὀροσειρά (ὄρος, Ἥρα). — 400. Πιττακὸς (πῖ, τᾶ, Κῶς). — 401. Λέρος-θέρος.—402. Κάϊν-Κίνα.

403. Π
ΠΑΝ
ΑΕΤΟΣ
ΟΛΥΜΠΟΣ
ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ
ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ

404. ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ (Ρέα, Ἀράλη, Κλέος, Λεία Ἕλος, Ἴκαρος, Ὀσκάρ, Σάρος). — 405. Ὁ Γεῶργος εἶχε 7 βώλους καὶ ὁ Νῖκος 5.—406. ΟΛΥΜΠΙΑ — ΑΙΠΜΥΛΟ (ΟὐρΑνός, ΛυσΙας, Ὑψιπόλη, ΜαιΜακτηριών, ΠλοΥτων, ΙταΛία. ΑφρΟδίτη).—407. Κάθε πράμμα στὸν καιρό του. — 408. *Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν* (τᾷ σ' α, ἕκτον, σ' ον σῖ, προ σφε, ρῶ μ' ἕν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ' — 526]

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα, Συριανέ, Δορελάτ, Κ. Ἀκρογιάλι, Γαρύφαλλο, Γερομωραΐτη», Ἡνωμένοι Σύλλογοι, (Διαβολάκια» κτλ.) Ταρταρίνε — Πειφαμματικοῦ Θεσσαλονίκης· Ἀθήνας, δίχως ἄλλο περιμένω ἀπαντήσεις [ΑΘ'—388] Ὑποστηρίξατε!

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΑΘ'— 527]

Ἡ ὑπ' ἀριθ. [ΑΘ—492] ἀγγελία δὲν ἐστάλη ὑπ' ἐμοῦ. Ποῖος ὁ ἀποστείλας ταύτην;

Παρατηρητής

[ΑΘ' — 528]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Γράφατε Δνίδα Ἕλλην Ἀνδρούσου, Φυλῆς 97, Ἀθήνα (8) διὰ *Ρεζεντά*.

[ΑΘ'— 529]

Λόγῳ ἀγγελίας τῆς Α. Συντροφιᾶς, δηλοῦμεν ὅτι δὲν θὰ ἀπαντήσουμε σὲ κανένα ποὺ θὰ ἤθελε νὰ σπείρῃ ζιζάνια. Δεκατρεῖς, Τρελλοπαρέα, δὲν θὰ θέλατε νὰ συνεννοηθοῦμε; Στρογκώφ, ὥριστε συνάντησι. *Ἕνωση Διαπλασιακῶν Συλλόγων* (πρώην Η. Δ. Σ.)

[ΑΘ'— 530]

Κυρίαρχοι, ὁ Μικρὸς Κόμης εἶναι μέλος μας καὶ οὐχὶ ἀντιπρόσωπός σας. Καλλιτεχνικὴ Συντροφιὰ μήπως ἱδρυθήκατε κατ' ἀντιγραφή μας; Πρὸς *γνῶσιν* καὶ *συμμόρφωσιν*

ΕΥΘΥΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

[ΑΘ'— 531]

Διαγωνισμούς μας, παρατείνομεν μῆνα. Σύλλογοι, Διαπλασόπουλα στείλατε, [ΑΘ'—184].

Τρελλοπαρέα

[ΑΘ'— 532]

«Διαβολάκια», ὡς πότε θὰ περιμένω βραβεῖο; Ἢ μήπως... βιάζουμαι καὶ γώ;..

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

[ΑΘ' —533]

Διαπλασόκοσμε! Μπρός γιὰ τὸν ΤΕΛΙΚΟ πρωταθλητή. Ὅλοι ψηφίσατε.

Εὔθυμη Συντροφιά

[ΑΘ'—534]

Εἰς ἔνδειξιν φιλίας καὶ συμμαχίας τὰ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ *καὶ ἡ* ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ *δημοσιεύουν μαζὶ αὐτὴ τὴν ἀγγελία. Περιμένετε συνέχεια!!..*

[ΑΘ'— 535]

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασιακὸ σαλονάκι ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ καρτοβλὲς καὶ ἀλληλογραφῶ Ἀγγλιστί, Ἑλληνιστί. Εὐάννα, Θλιμμένη Μελωδία, δέχεσθε; Δ)σις Αἴμωνα Ναδούλιον Κωνσταντᾶ, 95. Βόλον.

Μονόκλ

[ΑΘ'— 536]

Μυρσίνη, χρόνια πολλά, εὐτυχισμένα! Περιμένω ὑποστήριξη «Πένταθλο»!

«ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ»

Τύποις Σεργιάδου